

Τὸ κατὰ σχω ἄφ'το, δὲν ἔγινε καθόλου ἀπ' τὸ κατ' ἄσχω, γὰρ ἐκεῖθεν ποὺ εἰπῶναι: κατὰ σχω δὲν ξαίρανε πιά τὸ κατ' ἔσχω, (κι ὅσοι τὸ ξαίρανε ἀπ' τὸ σχολεῖο, ποτὲς δὲ θὰ λέγανε κατὰ σχω στὸν ἐνεστό). Τὸ κατ' ἔσχω δὲ θγάξει ἐνεστό, γὰρ τὸνίζετο κιάφ'τὸ ὄχι στὴν προπαρῶλη- γουσα ἀλλὰ στὴν παραλήγουσα.

Τὸ κατὰ σχω εἶναι νεολεξία, ὄχι μάλιστα πά- νου ἀπὸ ἑκατὸ χρονῶ, λογιμένο ἴσια ἀπ' τὸ: κα- τ' ἄσχεση.

Ἄμα δηλ. μπῆκε στὴν τρεχοῦμενη γλώσσα ἡ λέ- ξη κατ' ἄσχεση ἀπ' τὴν καθαρῆβουσα, ἀρχὴ λέ- γανε: κάμνω κατ' ἄσχεση, θὰ κάμω κατ' ἄσχεση κτλ. Ὑστερα νιώσανε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ποῦνε καὶ μονο- λεχτικά. Πρὸς. «Τί ὦρα θὰ κάνομε ἀνάστα- ση;» καὶ κατόπιν: «Τί ὦρα θ' ἀναστήσομε;» Ὅπου δὲ θέλουσε νὰ ποῦνε βέβαια πὼς θ' ἀναστήσουνε κανέναν, παρὰ πὼς θὰ γιορτάσουν τὴν Ἀνάστασιν.

Λοιπὸν ὅπως εἶπαν: ἔκανα ἀνάστασιν—ἀνά- στασιν, ἔτσι εἶπαν καί: ἔκανα κατ' ἄσχεση — κατ' ἄσχησα.

Κέπειδης λένε: πάσχησα — πάσχω, εἶπαν καί: κατ' ἄσχησα — κατὰ σχω, ὅπου τὸ κα- τ' ἔσχω δὲν παῖζει κανένα ρόλο ἄμεσο.

Καὶ πὼς ἔχω δίκιο, τὸ δείχνει ὁ ἄλλος ὁ τύπος, ὁ πρὸ κοινός: κατ' ἄσχεσα — κατὰ σχέτω, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπ' τὸ κατ' ἔσχω, παρὰ ἀπ' τὸ κατ' ἄσχεσα. Ὅπως δηλ.: ὑπόθεσα — ὑποθέτω. καλόθεσα — καλοθέτω. ἔτσι καὶ κατ' ἄσχεσα — κατὰ σχέτω, ὅπου τὸ κατ' ἄσχεσα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπ' τὸ κα- τ' ἔσχω παρὰ ἀπ' τὸ κατ' ἄσχεση, ὅπως εἴ- πουμε.

Ἔτσι πᾶσι καὶ ἀφ'τὸ τὸ ἐπιχείρημα τῶν ἐξευρο- νιστῶν.

Ἀποῦ λοιπὸν ἔέβρω ἐνεστός ἀπ' τὸ ἐξευ- ρον δὲ γίνετο, καὶ ἔέρω ἀπ' τὸ ἐέβρω δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἀλλοῦ πρέπει νὰ γινέψουμε τὴν ἀρ- ρῆ τοῦ ἐέρω.

Τὸ ἐέρω λοιπὸν δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ ἐξεί- ρω. Τὸ ὅνμα ἀφ'τὸ στοὺς ἀρχαίους εἶνε ὅλα τὰ νο- ῖματα τοῦ δικού μας τοῦ σηκῶνω. Νά καὶ ἡ σει- ρὰ πρὸ ἔστρεψε σὺτὸ τὸ νόημα:

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

κατὰ σχέτω. ἐπείρω: κατ' ἔγω (ἢ κατ' ἔγω). ξαίρω.

ώματα ἀπάνου στὸ νόημα τοῦ οἶδα, γινώσκω, je sais ἀπ' ὅσα ἔχει τὸ (ἐ)ξαίρω.

(Στάλλο φύλλο τὸ Β' μέρος).

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Στὸν κάμπο ὅπου βροντοῦσε τὸ κανόνι,
Μιά πράσινη γαλήνη τώρα ἀπλώνει
Μέ μύρια δλόχαρα ἄνθια κεντημένη
Ἐκεῖ ποὺ πολεμοῦσαν σὰ λιοντάρια
Τοῦ ὄχτροῦ καὶ τὰ δικά μας παλικάρια,
Τίποτα πιά ἀπ' τὴν ἐξορρητὰ δὲ μένει:

Ἀδερφοῦμένοι

Κοιμοῦνται οἱ μαχητὲς οἱ τιμημένοι,
Γιὰ μιὰ πατρίδα!

Γιὰ μιὰ πατρίδα! Νιώθω νὰ πλακώνει
Τὸ στήθος μου μιὰ μπόρα ποὺ ζυγώνει,
Ποὺ θάρθει καὶ ὅ,τι βρεῖ θὰ τὸ σαρώσει.
Γιὰ ἄνθρωποι, μακριὰ! κάπου βροντολογαί,
Μιά φωνὴ στὸν ἀγέρα τριγυρνάει,
Τοὺς λαοὺς στὸ ποδάρι νὰ σηκώσει:

Ἀδερφοῦμένοι

Στάγματα οἱ μαχητὲς οἱ τιμημένοι,
Γιὰ τὴν Πατρίδα!

Γιὰ τὴν Πατρίδα, καὶ ἄχ! γιὰ μιὰ Πατρίδα
Τσακίστε τὴ χρυσὴ τὴν ἀλυσίδα!
Σὰν ἕνας σηκωθείτε, σκλαβωμένοι!
Τάρματα ἀκόμα μιὰ φορὰ ἄς ζωστοῦμε,
Καὶ πάλι, ἀδέρφια, στὴ φωτιὰ ἄς λουστοῦμε!
Σαλπίστε νὰ τραντάξει ἡ οἰκουμένη:

Ἀδερφοῦμένοι

Κινοῦν οἱ μαχητὲς οἱ τιμημένοι
Γιὰ ΜΙΑ Πατρίδα!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ Π' ΑΓΑΠΑΓΕΣ...

Εἶναι βράδι χυνόπορου,
Μιά βραδιά πεθαμένη:
Στὸ βιβλίο πάγαπαγες
Εἶμαι πάλι σκυμμένη.

Στὸ βιβλίο πάγαπαγες
Τὶς στιγμὲς ζῶ καὶ πάλι,
Ποὺ σκυμμένοι ἀνταμώνουνταν
Καὶ τῶν δυὸ τὸ κεφάλι.

Στὸ βιβλίο πάγαπαγες
Ἔχω μέσα καὶ κλείσει
Τὶς λαχτάρες, τοὺς πόνους μου,
Ποῦχουν πιά ξεχειλίσαι.

Τὸ βιβλίο πάγαπαγες,
Ὅταν θάχω πεθάνει,
Στὸ μακρὸν τὸ ταξίδι μου
Συντροφιά θὰ μοῦ κάνει.

Ἔτσι πάλι θὰ αἰσθάνουμαι,
Ὅπου νάρθω κοντά σου,
Νὰ μ' ἀγγίξουν στὰ μάγουλα
Τὰ σγουρὰ τὰ μαλλιά σου.

Χίος.

ΦΟΥΛΑΜΕΝ